

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Jana Šmakala a Mgr. Jaroslavy Křivánkové ve věci

žalobce: **N. V. T.**
zastoupen advokátem Mgr. Štěpánem Svátkem, sídlem Na Pankráci
1618/30, Praha 4

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, sídlem náměstí
Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 4. 2022, č.j. MV-46876-4/SO-2022,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 13. 4. 2022, č.j. MV-46876-4/SO-2022, se **z r u š u j e**
a věc se **v r a c í** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je **p o v i n n a** uhradit žalobci náklady řízení ve výši 16 600 Kč ve lhůtě
do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Štěpána
Svátka, advokáta.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou ze dne 10. 5. 2022, Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „soud“) doručenou téhož dne, domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 13. 4. 2022, č.j. MV-46876-4/SO-2022 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „*prvoinstanční orgán*“), ze dne 14. 2. 2022, č.j. OAM-33644-48/ZM-2018 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvoinstančním rozhodnutím byla dle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1, § 37 odst. 2 písm. a) a § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 7. 2019, zamítnuta žalobcova žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu žalobce na území.

II.

Žaloba

2. Žalobce uvedl, že se s napadeným rozhodnutím neztotožňuje a považuje ho, stejně jako rozhodnutí prvoinstanční, za nezákonné. Tato rozhodnutí jsou dle žalobce výsledkem flagrantního porušení všech základních zásad týkajících se správního řízení o žádosti. Jak poukázal ve svém vyjádření k podkladům, prvoinstanční orgán byl povinen v rámci nového projednání zejména a především postupovat v souladu se závazným právním názorem vysloveným jak rozsudkem Krajského soudu v Praze, [tak] následně rozhodnutím žalované „MV-87916-14/SO-2019“, kterým mu byla věc vrácena, a v případě, že i nadále bude mít v úmyslu zamítnout jeho žádost s poukazem na výkon nelegální práce v minulosti, tuto otázku znovu posoudit a provést k ní relevantní dokazování. Pokud pak správní orgán od této povinnosti upustil, měl za povinnost také jeho žádost zákonem souladným způsobem projednat. Jak žalobce podrobně rozvedl ve vyjádření k podkladům i ve svém předešlém vyjádření, vzhledem k tomu, že platnost drtivé většiny dokumentů vzhledem k nezákonnému postupu správních orgánů uplynula [180 dní – § 55 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“)], měl zejména a především postupovat dle § 45 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“) [a] vyzvat žalobce k doložení listinných dokladů a současně ho poučit o tom, jaké doklady je třeba předložit k vyhovění žádosti. Vzhledem k tomu, že správní orgán ve věci zůstal zcela nečinný, vyvinul tuto aktivitu sám žalobce, přičemž doložil pracovní smlouvu, výpis pracovní pozice z databáze úřadu práce a doklad o zajištěném ubytování. Tato jeho procesní aktivita však nezbavovala prvoinstanční orgán – pokud uzavřel, jak rozvedl v odůvodnění rozhodnutí, že na tuto pracovní pozici mu prodloužit zaměstnaneckou kartu nemůže – povinnosti postupovat dle § 45 odst. 2 správního řádu a poučit žalobce o tom, že na základě těchto dokladů nemůže žádosti vyhovět, a dále o tom, jaké doklady by měl předložit, a v neposlední řadě ho vyzvat, zda žádá o změnu obsahu žádosti ve smyslu § 41 odst. 8 zákona o pobytu cizinců (správně zřejmě: správního řádu, pozn. soudu).
3. Žalobce dále uvedl, že pokud prvoinstanční orgán a žalovaný na zamítnutí žádosti aplikovali § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců (v rozhodném znění), přičemž uzavřeli, že „*správní orgán má přesněji za to, že tím, že účastník řízení neoznámil v souladu s podmínkami stanovenými v § 42g odst. 7 až 10 zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném od 31. 7. 2019, změnu zaměstnavatele, tedy to, že hodlá být napříště zaměstnáván u zaměstnavatele, Carrier Refrigeration Operation Czech Republic s.r.o., na pracovní pozici u volného pracovního místa uvedeného v centrální evidenci volných pracovních míst*

obsaditelných držitelů zaměstnanecké karty pod číselným označením 16 716 840 709, nemůže plnit účel povoleného pobytu na území, v čemž je nutno spatřovat jinou závažnou překážku jeho dalšího pobytu na území,“ a tuto situaci pak považovali za jinou závažnou překážku pobytu na území, namítá žalobce, že takovou situaci za takovou překážku vůbec nebylo možno považovat. Zejména a především žalobce poukazuje na to, že skutkový stav podřaditelný pod pojem jiné závažné překážky pobytu cizince na území spočívá dle ustálené dosavadní judikatury správních soudů zejména v neplnění účelu povoleného pobytu v minulosti, v účelovém odhlášení z evidencí a ve výkonu nelegálního zaměstnání, tedy přímo v osobním jednání cizince. Jiná závažná překážka pobytu je vyvolána závažným a nepřijatelným osobním jednáním ze strany cizince, jež nelze podřadit pod jiné důvody pro zamítnutí žádosti cizince. Pro naplnění skutkové podstaty dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců je nezbytné, že byla „zjištěna“ jiná závažná překážka pobytu cizince na území, tedy např. závažné a nepřijatelné osobní jednání ze strany cizince v podobě neplnění účelu povoleného pobytu v minulosti, v účelovém odhlášení z evidencí a ve výkonu nelegálního zaměstnání a aby byl zjištěn skutkový stav věci. Správní orgán si tak rozšiřuje tento neurčitý právní pojem nad rámec jeho smyslu a účelu.

4. Podobně žalobce poukázal na to, že rozsudkem Krajského soudu v Praze sp.zn. 43 A 61/2019 a následně pak rozhodnutím žalované ze dne 10. 6. 2021, č.j. MV-87916-14/SO-2019, se věc vrátila časově do doby, jako by rozhodnutí prvoinstančního orgánu ze dne 18. 3. 2019 vůbec nebylo vydáno, tedy do doby původně zahájeného správního řízení, pro které byla rozhodná právní úprava zákona o pobytu cizinců v době podání žádosti tedy – ke dni 29. 8. 2018. Za takové situace je pak v příkrém rozporu se všemi obecnými zásadami správního řízení zamítnout jeho žádost s odkazem na novelu zákona s účinností od 31. 7. 2019. Takový postup ve výsledku sankcionuje žalobce za výkon jeho práva – podání úspěšné správní žaloby ke Krajskému soudu v Praze – kdy naopak by správní orgány na takovém základě měly vyjít žalobci v maximálně možné míře vstříc, a to zejména a především s ohledem na skutečnost, že k popsané situaci došlo výhradně jejich pochybením a nezákonným postupem.
5. Žalobce dále uvedl, že má navíc za to, že plně v souladu s rozhodnou právní úpravou zákona o pobytu cizinců podal podle § 41 odst. 8 správního řádu žádost v rámci tohoto správního řízení, aby jeho žádost byla nadále posuzována jako žádost o prodloužení zaměstnanecké karty u jiného než původního zaměstnavatele (přičemž výhradně vzhledem k nezákonnému postupu správních orgánů došlo k nemožnosti prodloužit zaměstnaneckou kartu na původní pracovní pozici). Žalovaný měl dle žalobce povinnost o ní také rozhodnout a tuto projednat.
6. Žalobce dále konstatoval, že nad rámec [uvedeného] poukazuje na to, že zákonná úprava, na kterou žalovaná v napadeném rozhodnutí odkazuje – oznámení o změně zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty, mu toto oznámení podat znemožňuje, kdy dle 42g odst. 8 zákona o pobytu cizinců nemůže vinou nezákonného rozhodnutí jak prvoinstančního orgánu, tak žalované předložit doklad prokazující, že jeho dosavadní pracovněprávní vztah trvá, nebo doklad prokazující, že kterému dni tento vztah skončil, přičemž i s odkazem na § 63 odst. 1 téhož zákona se musí jednat o doklad prokazující, že pracovní poměr neskončil dříve než před 60 dny přede dnem učinění oznámení. Takový doklad však žalobce výhradně vinou nezákonného postupu žalované nemůže předložit. Navíc – opětovně – s odkazem na právní úpravu rozhodnou ke dni podání žádosti zdůrazňuje, že podal žádost o změnu obsahu žádosti a prvoinstanční orgán měl za povinnost o ní meritorně rozhodnout a tuto projednat, což však neučinil. Navíc žalovanou poukázaná

judikatura se nevztahuje k rozhodnému znění zákona o pobytu cizinců ke dni podání žádosti žalobce. Napadené rozhodnutí je tak nejen nezákonné, ale i zcela nepřezkoumatelné.

7. Napadené rozhodnutí je dle žalobce rovněž nepřezkoumatelné v otázce dopadu negativního rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště*. Žalobce v tomto kontextu zdůrazňuje, že v rámci odvolacího řízení namítl délku pobytu v České republice současně se sociálním, materiálním a pracovním zázemím. Správní orgán se však při zkoumání této otázky v napadeném rozhodnutí pouze omezil na dle jeho názoru zcela obecná konstatování. Dle žalobce z popsání hodnocení v rámci odůvodnění žalované nevyplývá žádné hodnocení jeho situace, respektive hodnocení je výhradně paušální, ať již se týká jeho rodinných a soukromých poměrů, tak stupně integrace do majoritní české společnosti. Aby správní orgán mohl poměřit tento dopad, musí nejprve stav soukromého a rodinného života na území zjistit. V tomto případě správní orgán tímto způsobem vůbec nepostupoval, pokud vůbec soukromý a rodinný život žalobce nezjistil a nezjišťoval, nemohl ho tak vůbec ve smyslu § 174a [zákona o pobytu cizinců] poměřit. V této otázce je tak napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

8. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedla, že především plně odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a ve zbylém uvádí následující.
9. Žalobce v žalobě uvádí, že rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 28. 4. 2021, č.j. 43 A 61/2019-31 a následně pak rozhodnutím žalované ze dne 10. 6. 2021, č.j. MV-87916-14/SO-2019, se věc vrátila časově do doby, jako by rozhodnutí prvoinstančního orgánu ze dne 18. 3. 2019, č.j. OAM-33644-20/ZM-2018, vůbec nebylo vydáno, tedy do doby původně zahájeného správního řízení, pro které byla rozhodná právní úprava zákona č. 326/1999 Sb. v době podání žádosti ke dni 29. 8. 2018. Za takové situace je pak v příkrém rozporu se všemi obecnými zásadami správního řízení zamítnout jeho žádost s odkazem na novelu zákona s účinností od 31. 7. 2019.
10. K výše uvedenému žalovaná uvádí, že účinností zákona č. 326/1999 Sb. od 31. 7. 2019 byl novelou tohoto zákona provedenou zákonem č. 176/2019 Sb. zaveden pro změnu zaměstnavatele, resp. dosavadní vydané zaměstnanecké karty, institut oznámení držitele zaměstnanecké karty o změně zaměstnavatele, pracovního zařazení nebo o zaměstnání na další pracovní pozici u stejného nebo dalšího zaměstnavatele ve smyslu § 42g odst. 7 a 8 zákona č. 326/1999 Sb. Žalovaná uvádí, že institut oznámení držitele zaměstnanecké karty o změně zaměstnavatele, pracovního zařazení nebo o zaměstnání na další pracovní pozici u stejného nebo dalšího zaměstnavatele představuje samostatné řízení. Měl-li žalobce v době od 31. 7. 2019 v úmyslu změnit zaměstnavatele, byl povinen v samostatném řízení oznámit změnu zaměstnavatele prvoinstančnímu orgánu, což však neučinil.

11. Žalobce pak opomíjí skutečnost, že mu zaměstnacká karta byla vydána k zaměstnavateli TRW-Carr s.r.o. (nyní ZF Passive Safety Czech s.r.o.), u kterého de facto nikdy nepracoval a ani pracovat nehodlá, a že mu nebyl pravomocně udělen souhlas se změnou zaměstnavatele k zaměstnavateli CPS - Communication & Publishing Services, s.r.o., k němuž původně žádal i prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty. Předložil-li tedy žalobce v dalším projednání žádosti doklady k novému zaměstnavateli již za účinnosti zákona č. 326/1999 Sb. od 31. 7. 2019, měl současně tuto změnu oznámit podle § 42g odst. 7 téhož zákona, což neučinil. V případě žalobce je tedy jinou závažnou překážku jeho pobytu na území skutečnost, že porušil ustanovení § 42g odst. 7 a 8 zákona č. 326/1999 Sb., když řádně neoznámil změnu zaměstnavatele, tudíž nemůže s ohledem na individuální okolnosti jeho případu plnit účel povoleného pobytu na území, neboť se domáhal prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty k zaměstnavateli, ke kterému mu nikdy zaměstnanecká karty vydána nebyla a nebyla povolena ani změna.
12. Pokud žalobce tvrdí, že nedisponuje dokladem o skončení či trvání předchozího pracovněprávního vztahu, na který mu byla zaměstnanecká karta vydána, a tudíž nemůže oznámení změny učinit, pak se jedná o skutečnost, která zcela spadá do jeho volní kompetence. Absence uváděného dokladu bude dle názoru žalované nejspíše důsledkem toho, že žalobce byl od počátku nelegálně zaměstnán u společnosti VM solution CZ s.r.o., tedy na pracovní pozici, na kterou mu nebyl udělen souhlas se změnou ani vydána zaměstnanecká karta. Do této situace se ovšem žalobce dostal dávno předtím, než pojal úmysl změnit zaměstnavatele a podat žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty.
13. K poukazu žalobce na změnu obsahu žádosti žalovaná uvádí, že ta je v případě žalobce zcela irelevantní. Prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty k jinému zaměstnavateli není možné, pokud žalobci nebyl již dříve pravomocně udělen souhlas se změnou zaměstnavatele nebo nebylo učiněno oznámení změny zaměstnavatele. Žalobci však do 30. 7. 2019 nebyl udělen souhlas se změnou zaměstnavatele a ani následně neučinil oznámení jeho změny. I pokud by správní orgány vyhověly žádosti žalobce o změnu obsahu žádosti, pak by žádost žalobce byla ze stejného důvodu zamítnuta, neboť by na požadované pracovní pozici nebyl oprávněn pracovat, a tudíž plnit účel pobytu. Žalovaná proto opětovně odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 1. 2022, č.j. 57 A 78/2021-37, ve kterém soud v bodě 41 uvedl: „Soud považuje za vhodné shrnout, že chtěl-li cizinec od 31. 7. 2019 dosáhnout toho, aby byl oprávněn pobývat na území a vykonávat práci pro jiného zaměstnavatele, než pro kterého mu byla vydána zaměstnanecká karta, musel (mj.) změnu zaměstnavatele ministerstvu oznámit do 60 dnů od skončení předchozího pracovněprávního vztahu a na speciálním úředním tiskopisu. Neoznámil-li cizinec změnu zaměstnavatele na takovém tiskopisu, ministerstvo na oznámení o změně zaměstnavatele nemuselo reagovat, protože zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví, že se na takové podání hledí, jako by nebylo učiněno.“
14. Ohledně námitky nedostatečného posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí setrvává žalovaná na stanovisku, že to byl právě žalobce, kdo měl námitku možné nepřiměřenosti podpořit dalšími důkazy a kvalitativně specifikovat okolnosti svého rodinného a soukromého života. Žalovaná se s námitkou přiměřenosti zabývala a vypořádala tuto námitku v intencích informací, které měla k dispozici. Žalovaná v tomto odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2021, č.j. 8 Azs 196/2020-49, ve které soud uvedl, že „je to primárně žadatel, kdo má povinnost správnímu orgánu uvést informace ze svého soukromého a rodinného života, o nichž se domnívá, že jsou pro posouzení

věci relevantní a byly by případně způsobilé převážít nad jinými zájmy a hledisky. Teprve v případě, že by měl správní orgán o těchto informacích pochybnosti, nebo by nastala potřeba jejich doplnění, lze vyžadovat odpovídající procesní aktivitu po správním orgánu. Správní orgán je vázán povinností zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, to však neznamená, že jsou správní orgány povinny při rozhodování o pobytovém oprávnění samy, bez toho, že by sám žadatel uváděl informace o svém soukromém a rodinném životě, které jsou pro posouzení jeho žádosti relevantní, zjišťovat a pátrat po podrobnostech a specifikách žadatelova soukromí, která by případně převážila nad důvodem pro neudělení pobytového oprávnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2020, čj. 1 Azs 260/2020-27).“.

15. Žalovaná proto shrnuje, že v daném případě byly splněny veškeré podmínky pro zamítnutí dané žádosti, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci, bylo dostatečně a řádně odůvodněno a je v souladu s platnými právními předpisy. Je rovněž toho názoru, že z její strany nedošlo k pochybení při aplikaci zákonných ustanovení a v daném případě neshledala porušení základních zásad správního řízení. Jak již bylo uvedeno v odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaná se ztotožňuje s názorem prvoinstančního orgánu, který přistoupil k zamítnutí žádosti o neprodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty podle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) a dále ve spojení § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb.

III.

Doplnění žaloby ze dne 30. 5. 2022 a ze dne 13. 3. 2023

16. Podáním ze dne 30. 5. 2022 žalobce doplnil žalobu o anonymizované rozhodnutí žalované ze dne 11. 5. 2022, č.j. MV-56026-4/SO-2022, s tím, že v této skutkově zcela identické věci žalovaná odvolání účastnice řízení vyhověla s tím, že se ztotožnila s její odvolací námitkou, že žádost byla v nedostatečném rozsahu projednána – strana 5 odůvodnění – kdy konkrétně při právním hodnocení této námítky uzavřela: „*Správní orgán I. stupně se měl danými žádostmi, resp. podáními, zabývat, měl účastníci řízení vyzvat k upřesnění jejich podání, aby bylo postaveno najisto, čeho se domáhá; dle názoru Komise měl správní orgán I. stupně dle svého obsahu posoudit podání ze dne 26. 11. 2021 jako žádost o změnu obsahu žádosti, resp. měl účastníci řízení v souladu s principem dobré správy poučit o nutnosti oznámení změny zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty podle § 42g odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb. (pozn. podle § 42g odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném do 30. 7. 2019, změna zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty podléhá předchozímu souhlasu správního orgánu I. stupně, resp. podle § 42g odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb. v platném znění, je držitel zaměstnanecké karty povinen oznámit změnu zaměstnavatele správnímu orgánu I. stupně nejméně 30 dnů před takovou změnou), a to především s ohledem na okolnosti daného případu, kdy v průběhu řízení o žádosti účastnice řízení došlo ke změně právní úpravy pokud jde o změnu zaměstnavatele držitele zaměstnanecké karty, a současně s ohledem na to, že se účastnice řízení do současné situace dostala i díky nezákonným rozhodnutím správních orgánů.*“
17. Dále žalobce uvedl, že i s odkazem na § 2 odst. 4 správního řádu zdůrazňuje, že tento právní názor žalované ve skutkově zcela identické věci je v ostrém protikladu s jejím právním posouzením a vyjádřením učiněným v této věci. Žalobce se s doloženým rozhodnutím žalované ztotožňuje zejména a především v tom směru, kdy on netvrdí, že má či nemá nárok na vyhovění žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnanecké karty, ale setrvává na stanovisku, že jeho žádost (především žádost o změnu obsahu žádosti) nebyla dostatečným způsobem a v dostatečném rozsahu ze strany správního orgánu projednána, a to mimo jiné i s ohledem

na skutkové okolnosti daného případu, dispoziční zásadu řízení o žádosti, rovněž namítá nedostatečné poučení ze strany správního orgánu.

18. Podáním ze dne 13. 3. 2023 žalobce následně soudu sdělil, že si tímto ještě v rámci uplatněného žalobního bodu dovoluje tento doplnit o ilustrativní příklad ze správní praxe žalované týkající se zcela identického případu jako je ten žalobce – jeho správní žaloba byla u Krajského soudu v Praze [vedena pod] sp.zn. 54 A 54/2019, rozsudkem ze dne 30. 11. 2021, č.j. 54 A 54/2019-44, pak bylo žalobci v této věci v plném rozsahu vyhověno. Tento žadatel se postupem, který předestírá žalovaná v této věci, pokusil o podání oznámení o změně zaměstnavatele, přičemž toto oznámení doložil všemi listinnými náležitostmi s výjimkou potvrzení o tom, zda pracovněprávní poměr trvá a kdy skončil. Identicky se skutkovou situací žalobce uvedl, že zejména s ohledem na nezákonný postup prvoinstančního orgánu a s tím související délku řízení došlo v mezidobí k zániku tehdejšího zaměstnavatele, tento není kontaktní, pracovní pozice ani místo výkonu práce již neexistuje, tento doklad tak nemohl být z těchto důvodů z jeho strany předložen. Na tomto základě pak pochopitelně nebylo oznámení vyhověno s tím, že správní orgán v odůvodnění uzavřel, že jediným důvodem nesplnění zákonných podmínek pro oznámení změny zaměstnavatele je nepředložení dokladu o tom, kdy pracovně právní poměr skončil či zda i nadále trvá. Na tomto příkladu pak žalobce ilustruje, že ten postup, který mu předestírá žalovaná, je v její správní praxi za dané situace zcela nerealizovatelný. Dle jeho názoru je v hrubém rozporu se základními zásadami správního řízení a i zásadou dobré správy tohoto nutit do postupu a podání žádosti, která nemá žádnou šanci kladného vyhovění.
19. Dále žalobce uvedl, že pokud pak žalovaná v jiné zcela identické věci týkající se žalobkyně V. T. K. D., nar. X. (rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 26. 10. 2021, č.j. 55 A 59/2019-42) v rámci pozdějšího správního rozhodnutí uzavřela ve vztahu k rozhodné problematice a podání oznámení o změně zaměstnavatele, že *„v tomto oznámení měla a mohla uvést všechny relevantní skutečnosti, tj. poukázat na těžkosti se získáním dokladu o ukončení pracovněprávního vztahu od bývalého zaměstnavatele a vysvětlit, z jakých důvodů svou žádost nepodala ve lhůtě 60 dnů od skončení jejího posledního pracovněprávního vztahu. Účastnice řízení se však svou situací ani nepokusila řešit podáním tohoto oznámení v souladu se zákonem. Rovněž ani neuvedla, kdy jí pracovněprávní vztah se zaměstnavatelem TRW - Carr s.r.o. skončil, nijak ani neprokázala, že se jej skutečně pokusila kontaktovat, pokud jde o potřebný doklad o ukončení zaměstnání.“*, poukazuje, že za prvé za předestírané realizace takového postupu – přičemž žalobce má relevantní pochybnosti o tom, že by i za takové situace mohla být se svým podáním úspěšná – byl správní orgán povinen postupovat v souladu s § 45 odst. 2 zákona o pobytu cizinců (správně zřejmě: správního řádu, pozn. soudu) a vyzvat ho odstranění vad žádosti – tedy o výše uvedeném ho poučit, přičemž však zákonnou překážkou takového postupu by bylo § 168 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, dle kterého se oznámení o změně zaměstnavatele neřídí částí druhou a třetí správního řádu.

IV.

Posouzení věci soudem

20. Vzhledem k tomu, že žalobce i žalovaná souhlasili s projednáním věci bez jednání, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) o věci samé bez jednání.

21. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

I.

22. Předně je nezbytné upozornit na to, že v předmětné věci již rozhodoval Krajského soud v Praze rozsudkem ze dne 28. 4. 2021, č.j. 43 A 61/2019-31, kterým bylo zrušeno předchozí napadené rozhodnutí. Krajský soud v Praze v rozsudku uvedl: „Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců správní orgán dlouhodobé vízum cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Ve správním řízení bylo na podkladě listinných důkazů (nikoliv úředních záznamů, jak namítá žalobce) zjištěno, že žalobci byla udělena zaměstnanecká karta na období od 10. 4. 2017 do 30. 10. 2018, a to pro výkon pozice m. d. m. z. s místem výkonu práce Hlavenec 161 u zaměstnavatele TRW - Carr. Žalobce od 2. 5. 2017 přinejmenším do 14. 1. 2019 sice vykonával práci m. d. m. z. s místem výkonu práce Hlavenec 161, nikoliv však pro zaměstnavatele TRW - Carr, ale pro zaměstnavatele VM solution. Žalobce tedy vykonával práci pro jiného zaměstnavatele, než mu umožňovala zaměstnanecká karta. Soud žalované přisvědčuje, že žalobce vykonával práci v rozporu se zaměstnaneckou kartou, což dle § 5 písm. e) bodu 2. zákona o zaměstnanosti představuje nelegální práci. Stejně tak má žalovaná pravdu, že výkon nelegální práce může představovat závažnou překážku pobytu ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. To však neznamená, že ji představovat musí. Ze zákona neplyne, že by každé porušení pravidel o zaměstnávání cizinců automaticky zakládalo závažnou překážku pobytu. To potvrzuje judikatura, podle níž „nikoliv každé porušení § 5 písm. e) bodu 2. ve spojení s § 89 odst. 2 zákona o zaměstnanosti musí být automaticky považováno za jinou závažnou překážku pobytu cizince na území podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců“ (viz např. rozsudky NSS ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 66/2019 - 41, odst. 16, nebo ze dne 8. 8. 2019, č. j. 9 Azs 167/2019 - 29, odst. 16). Podobně NSS v rozsudku ze dne 21. 10. 2020, č. j. 6 Azs 275/2019 - 43, připomněl, že „judikatura Nejvyššího správního soudu setrvává na názoru, že jednání cizince, které naplňuje znaky porušování právních předpisů nebo jejich obcházení (včetně výkonu nelegální práce) je jedním z primárních ukazatelů, že by zde mohla nastat závažná překážka pobytu na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Vždy je však třeba hodnotit intenzitu a závažnost jednání cizince v kontextu skutkových okolností daného případu“ (odst. 21). Dle rozsudku NSS ze dne 16. 9. 2019, č. j. 5 Azs 166/2019 - 27, musí jít „o jednání natolik závažné, že další prodloužení či vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu neumožňuje“ (odst. 27). Judikatura NSS také zdůrazňuje, že „hypotézu v § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců (jiná závažná překážka pobytu cizince na území) nenaplní jakýkoliv nelegální výkon závislé práce, ale jen výkon práce dlouhodobý“ (rozsudek NSS ze dne 9. 10. 2019, č. j. 10 Azs 250/2019 - 25, odst. 13). Tato dlouhodobost je v dosavadní judikatuře NSS spojována s dobou dvou let či delší (viz rozsudky ze dne 20. 2. 2019, č. j. 6 Azs 7/2019 - 19, odst. 18; ze dne 16. 5. 2018, č. j. 10 Azs 197/2017 - 53, odst. 12; či ze dne 3. 7. 2018, č. j. 6 Azs 178/2018 - 24, odst. 16 -17; ze dne 3. 12. 2020, č. j. 1 Azs 399/2020 - 33, odst. 28). Správní orgány postupovaly v rozporu s výše citovaným výkladem NSS a vůbec nehodnotily jednotlivé okolnosti posuzované věci. Ve svých rozhodnutích nezdůvodnily, proč výkon nelegální práce žalobcem v této věci představuje s ohledem na konkrétní zjištěné skutečnosti závažnou překážku jeho pobytu na území, ale pouze ze samotného zjištění výkonu nelegální práce automaticky dovodily vznik závažné překážky ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Přitom doposud zjištěné okolnosti projednávané věci dle soudu jasně svědčí ve prospěch závěru, že nelegální výkon práce žalobce v tomto případě závažnou překážku pobytu

nepředstavuje. Žalobce totiž pracoval jako zaměstnanec na pozici m. d. v souladu s vydanou zaměstnaneckou kartou. Stejně tak v souladu s ní pracoval v prostorech společnosti TRW - Carr na adrese Hlavenec 161. Žalobce sice podepsal pracovní smlouvu se společností VM solution, ačkoliv dle zaměstnanecké karty měl pracovat pro společnost TRW - Carr. Tyto společnosti spolu úzce spolupracovaly, měly uzavřenu smlouvu o dílo, na jejímž základě zaměstnanci společnosti VM solution pracovali v prostorech společnosti TRW - Carr na zmíněné adrese. Žalobce tak pracoval na místě a pozici odpovídající vydané zaměstnanecké kartě, ale pouze pod hlavičkou jiného (nesprávného) zaměstnavatele. Byť se formálně jednalo o nelegální práci, jak soud vysvětlil výše, závažnost tohoto pochybení dle soudu zdaleka nedosahuje intenzity závažnosti ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců a už vůbec nelze hovořit o zneužití pobytového oprávnění k výkonu nelegálního zaměstnání, jak jednání žalobce popsalo ministerstvo v prvostupňovém rozhodnutí.”

23. Kasační stížnost žalované byla následně zamítnuta rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2022, č.j. 8 Azs 160/2021-44. Nejvyšší správní soud se ztotožnil s hodnocením krajského soudu a doplnil, že „na stěžovatelce nyní je, aby při posuzování žalobcovy žádosti zohlednila veškeré okolnosti daného případu, jak je popsal krajský soud v napadeném rozsudku. Pokud přesto dospěje k závěru, že výkon nelegální práce v daném případě dosahoval takové intenzity, že se o závažnou překážku žalobcova pobytu na území jednalo, je povinna svůj závěr dostatečně odůvodnit.”

II.

24. Jak vyplývá z odůvodnění prvoinstančního a napadeného rozhodnutí, správní orgány zcela opustily dosavadní stav řízení a nepostupovaly podle závazných právních názorů vyslovených Krajským soudem v Praze a Nejvyšším správním soudem.
25. Prvoinstanční orgán opět vyslovil, že byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, přičemž výslovně uvedl, že postupoval podle zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 30. 7. 2019.
26. V odůvodnění napadeného rozhodnutí pak prvoinstanční orgán uvedl: „Správní orgán má přesněji za to, že tím, že účastník řízení neoznámil v souladu s podmínkami stanovenými v § 42g odst. 7 až 10 zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném od 31. 7. 2019, změnu zaměstnavatele, tedy to, že hodlá být napříště zaměstnáván u zaměstnavatele, Carrier Refrigeration Operation Czech Republic s.r.o., na pracovní pozici u volného pracovního místa uvedeného v centrální evidenci volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty pod číselným označením 16 716 840 709, nemůže plnit účel povoleného pobytu na území, v čemž je nutno spatřovat jinou závažnou překážku jeho dalšího pobytu na území.”

III.

27. Soud má za to, jsou správní rozhodnutí vnitřně rozporná.
28. Žalobce podal žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty již 29. 8. 2018. Řízení bylo ukončeno až vydáním napadeného rozhodnutí dne 13. 4. 2022, tedy teprve po uplynutí více jak tří a půl let ode dne podání žádosti. A to přičiněním správních orgánů, které vydaly nezákonná rozhodnutí a žalovaná následně i bezdůvodnou kasační stížnost.
29. Ačkoli prvoinstanční orgán ve výroku prvoinstančního rozhodnutí výslovně uvedl, že žádost žalobce zamítl podle zákona o pobytu cizinců „ve znění účinném do 30. 7. 2019”, jinou závažnou překážku pobytu na území spatřoval v tom, že žalobce neoznámil změnu

zaměstnavatele v souladu s podmínkami stanovenými v § 42g odst. 7 až 10 zákona o pobytu cizinců „*ve znění účinném od 31. 7. 2019.*”

30. Rozhodoval-li tedy prvoinstanční orgán podle zákona o pobytu cizinců „*ve znění účinném do 30. 7. 2019*”, ztěžl mohl v neprospěch žalobce aplikovat ustanovení 42g odst. 7 až 10 „*ve znění účinném od 31. 7. 2019.*” V tomto znění toto ustanovení do 30. 7. 2019, neexistovalo.
31. Výroku prvoinstančního rozhodnutí svědčí skutečnost, že ustanovení § 42g odst. 7 až 10 zákona o pobytu cizinců „*ve znění účinném od 31. 7. 2019*”, bylo zavedeno novelou provedenou zákonem č. 176/2019 Sb. Podle bodu 1. přechodných ustanovení k tomuto zákonu, řízení podle zákona č. 326/1999 Sb. zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne pravomocně neskončené se dokončí a práva a povinnosti s ním související se posuzují podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. Podle bodu 4. přechodných ustanovení k tomuto zákonu se výkon práce na pracovní pozici, ke které byl udělen souhlas Ministerstvem vnitra podle § 42g odst. 7 a 8 zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se považuje za výkon práce na pracovní pozici oznámené podle § 42g odst. 7 až 10 zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona. S ohledem na to, že v případě žalobce nebyl takový souhlas udělen, tento bod se na případ žalobce nevztahuje.
32. Dlužno v této souvislosti zmínit rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2016, č.j. 6 Afs 103/2015-61, který konstatoval: „*Zrušením se řízení před správním (daňovým) orgánem opět dostává do fáze, kdy nebylo rozhodnuto o podaném opravném prostředku. Nepodává se žádný nový opravný prostředek, jímž by se zahajovalo nové řízení. Ani z ustanovení § 78 odst. 4 s. ř. s. nelze dovozovat, že by se snad zahajovalo nové řízení, neboť soud pouze vrací věc do procesního stádia odvolacího řízení (srov. POTĚŠIL, Lukáš; et al. Soudní řád správní: komentář. Praha: Leges, 2014, s. 737). To ostatně podporuje i usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006-49, ze kterého vyplývá, že zruší-li soud rozhodnutí správního orgánu, je povinností správního orgánu pokračovat v řízení (nikoliv zahajovat nové řízení) a řídit se přitom závazným právním názorem vysloveným v rozhodnutí soudu.*”
33. Pokud správní orgány postupovaly podle zákona o pobytu cizinců „*ve znění účinném do 30. 7. 2019*”, měly takto posuzovat i podání žalobce ze dne 22. 7. 2021, ve kterém požádal, aby jeho žádost byla posuzována tak, že žádá o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty pro výkon práce u zaměstnavatele Carrier Refrigeration Operation Czech Republic s.r.o., k čemuž doložil také pracovní smlouvu.
34. Ač si správní orgány byly vědomy správného postupu podle zákona o pobytu cizinců „*ve znění účinném do 30. 7. 2019*”, takto nepostupovaly. Zde lze odkázat na str. 8 odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde žalovaná uvedla: „*Je pravdou, že účastník řízení v rámci nového projednání žádosti uvedl nového zaměstnavatele. Rovněž je pravdou, že pouhé předložení pracovní smlouvy k jinému zaměstnavateli do žádosti může být podle recentní judikatury správních soudů považováno za změnu obsahu žádosti ve smyslu § 41 odst. 8 zákona č. 500/2004 Sb. (viz např. na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové pobočky v Pardubicích č. j. 52 A 5/2019-44 ze dne 5. 6. 2019, rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 354/2019-27 ze dne 16. 7. 2020.*”
35. Přirovnával-li pak prvoinstanční orgán na podobnost s případem souzeným Nejvyšším správním soudem pod sp.zn. 1 Azs 471/2020-69, pak toto srovnání není příkladné, neboť

oproti věci souzené Nejvyšším správním soudem v nyní souzené věci žalobce oznámil správnímu orgánu prvního stupně změnu zaměstnavatele.

IV.

36. Nad rámec shora uvedeného je vhodné konstatovat, že „*neoznámení změny zaměstnavatele v souladu s podmínkami stanovenými v § 42g odst. 7 až 10 zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném od 31. 7. 2019*“, není vůbec způsobilé naplnit neurčitý právní pojem jiné závažné překážky pobytu na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.
37. Jak uvedl Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 28. 4. 2021, č.j. 43 A 61/2019-31, resp. v pro správní orgány závazném právním názoru, zákona neplyne, že by každé porušení pravidel o zaměstnávání cizinců automaticky zakládalo závažnou překážku pobytu. Vždy je však třeba hodnotit intenzitu a závažnost jednání cizince v kontextu skutkových okolností daného případu. Musí jít o jednání natolik závažné, že další prodloužení či vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu neumožňuje.
38. Neoznámení změny zaměstnavatele má pro cizince pouze ten důsledek, že pro něho nenastanou pozitivní důsledky s tímto úkonem spojené. Tedy, že dojde k akceptování změny zaměstnavatele ze strany správních orgánů. Pro řízení o žádosti o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty k „*původnímu*“ zaměstnavateli však neoznámení změny zaměstnavatele nemá žádný vliv. Pro toto řízení je podstatné, zda jsou ve vztahu k „*původnímu*“ zaměstnavateli splněny podmínky pro vyhovění žádosti či nikoli. Eventuálně zda u „*nového*“ zaměstnavatele nedochází k výkonu nelegální práce. Ne však pouze to, zda žadatel oznámil či neoznámil změnu zaměstnavatele.

V.

39. Ač již tato skutečnost bez vlivu na celkovou nezákonnost napadeného rozhodnutí, neshledal soud důvodnými námitky žalobce ohledně přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí.
40. I pro nyní souzenou věc platí závěry, ke kterým dospěl Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 28. 4. 2021, č.j. 43 A 61/2019-31, kde uvedl: „*Žalobce dále namítl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné proto, že žalovaná se nedostatečně zabývala přiměřeností jeho dopadů do žalobcova soukromého života. Ministerstvo vyšlo z veřejně dostupných dokumentů a nezjistilo, že by v případě žalobce existovaly takové okolnosti, na základě kterých by dopad rozhodnutí byl nepřiměřený. Stejně tak situaci vyhodnotila žalovaná. K tomu je nutné uvést, že žalobce v odvolání neuvedl žádná konkrétní tvrzení, na základě kterých by bylo možné dojít k opačnému závěru. Omezil se výhradně na obecná tvrzení ohledně délky pobytu a existence rodinných a sociálních vazeb. Tato svá tvrzení však nikterak nekonkretizoval. Je na místě připomenout, že v posuzované věci jde o řízení zahájené na žádost, a v takovém případě nelze po správním orgánu požadovat, aby pouze z vlastní iniciativy vyhledával všechny relevantní důkazy, které by případně prokazovaly skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce, a to i pokud jde o nepřiměřenost tvrzeného zásahu do soukromého a rodinného života, pokud sám žalobce takové skutečnosti ani neoznačí. Bylo tedy na něm, aby přesvědčivým způsobem tvrdil a nabídl důkazy o tom, že v jeho případě by nevyhovění žádosti bylo z hlediska zásahu do jeho soukromého a rodinného života nepřiměřené (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 6. 2018, č. j. 3 Azs 133/2017 - 27). Tento žalobní bod není důvodný*“.
41. S ohledem na to, že i v nyní souzené věci se žalobce omezil výhradně na obecná tvrzení ohledně délky pobytu a existence rodinných a sociálních vazeb, tato svá tvrzení také nikterak nekonkretizoval, nelze za této situace tak nelze dospět k závěru o nezákonnosti

vypořádání otázky přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí. Správní orgány se touto otázkou zabývaly, jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaná se výslovně vypořádala i s délkou pobytu žalobce na území České republiky i ostatními skutečnostmi známými správním orgánům z úřední činnosti.

V.

Rozhodnutí soudu

42. Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

VI.

Odůvodnění neprovedení důkazů

43. Soud neprovedl žádný z žalobcem navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby.

VII.

Náklady řízení

44. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu soud v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a v odměně advokáta za čtyři úkony právní služby, a to za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a tři úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), když advokát převzal a připravil zastoupení žalobce, jménem žalobce podal žalobu a následně dvě doplnění žaloby. Podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 advokátního tarifu činí sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního částku 3 100 Kč. Za čtyři úkony právní služby tak žalobci náleží částka ve výši 12 400 Kč. Podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku ve výši 300 Kč, tj. za čtyři úkony na částku ve výši 1 200 Kč. Náklady řízení tedy činí celkem částku ve výši 16 600 Kč. Lhůtu k plnění určil soud podle § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve spojení s § 64 s.ř.s. Místo plnění určil soud v souladu s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s.
45. Soud žalobci nepřiznal náhradu nákladů řízení za soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč, neboť žalobce nebyl s tímto návrhem úspěšný, návrh na přiznání odkladného účinku žalobě byl zamítnut (viz usnesení soudu ze dne 1. 6. 2022, č.j. 55 A 30/2022-42).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 12. dubna 2023

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu